

overhovedet kunne bruges til Jifteri i Randers Fjord og Gudena. Naar Fiſterne ikke maa bruge diſe Garn og overhovedet ikke nogen Slags Garn — det er det Oſtenfeldt paaſtaar, og ſom han for ſaa vidt ogſaa har ſaaet Ket. i ved Overrettsdomme, idet diſe have ſagt, at Fiſterne ikke maa bruge de Garn, de hidtil have brugt — ſaa kunne de ikke fiſke ſaa er der ikke andre, der maa fiſke end Oſtenfeldt, ſom dermed ſaktiſt har den Eneret, ſom Højſteretsdommen ſagde, han ikke havde, hverken til at fange Laſs eller nogen anden Slags Fiſk. Jeg tror ikke, der kan være noget Spørgsmaal om, at dette ikke paa nogen Maade kan have været Højſterets Mening, at dens Dom ſtulde forſtaas ſaaledes, det kan ſelvſagelig aldrig nogen Sinde have været Højſterets Mening, at den i det ene Øjeblik ſiger, at Oſtenfeldt har ikke nogen ſom helſt Eneret hverken til at fange Laſs eller nogen anden Fiſk, og i næſte Øjeblik ſtulde ſige noget, ſom i Virkeligheden maatte give ham denne Eneret alligevel. Jeg gentager det, at dette har naturligtvis paa ingen Maade været eller kunnet være Højſterets Mening. Det maatte derfor være ſærdeles unſteliſt for alle Parter at ſaa en Sag op til Højſteret for at ſaa en Udtaſe af Højſteret ſelv om, hvorledes dens Dom af 27de November 1889 i Praksis ſtulde forſtaas. Nu vare imidlertid de Multer, der vare idømte Fiſterne ved de ved Underretten og Viborg Overret afſagte Domme forſmaa til, at de indeholdt den fornødne Sum til, at diſe Sager kunde appelleres til Højſteret. Summerne vare for ſmaa til at tilſtede en ſaadan Appel. Jeg indgav derfor paa Fiſternes Vegne en Anøgning til den højtærede Juſtitsminiſter om at ſaa Bevilling for Fiſterne til at appellere en af diſe Sager til Højſteret og ſaa fri Proces, alſaa om at ſaa en ſaataldt Summabevilling og Bevilling til fri Proces. Jeg efterviſte ved denne Bejliighed i Andragendet, at det ikke gjaldt den Sag alene, til hvis Appel man anſøgte om at maatte ſaa diſe Bevillinger, men at Spørgsmalets Rækkevne var langt større. Jeg ledfagede Andragendet med ikke mindre end 10 Domsudſkrifter, indeholdende Domme fra Viborg Landsoverret, ſom drejede ſig om det ſamme Spørgsmaal, og ſom alle vare komne til ſamme Reſultat, idet jeg gjorde opmærksom paa, hvor unſteliſt det var at ſaa en Sag fremmet, at de andre 9 Sager vare ganſke af ſamme Beſtaffenhed, og at baade for diſes Vedkommende og for Fiſterbefolkningen i det hele, vilde det være af ſtor Betydning at ſaa en enkelt Sag frem, til Højſteret for at ſaa Højſterets egen Fortolkning af ſammes Dom af 27de

November 1889. Jeg beſlager at maatte ſige, at dette Andragende dog blev afſlaaet af den højtærede Juſtitsminiſter. Der blev paa ſædvanlig Maade indhentet Betænkning over Andragendet fra Amtmanden, og fra Politimesteren, og de diſkreſkommanderede det bægge. Jeg har ſaaet Afſkrift af diſe Erklæringer, men jeg ſtal ikke gaa nærmere ind paa dem her, men kun kortelig ſige, at det lykkes alſaa ikke at ſaa en ſaadan Sag frem for Højſteret, og Tilſtanden blev alſaa den ſamme, ſom den ærede Ordſfører ſaa rigtig har bemærket, ſom den var, da Kommiſſionen blev nedſat af Regeringen, nemlig at det under Straf er forbudt andre at fiſke i Farvandet, og at Oſtenfeldt er ſaktiſt eneberettiget hertil. Man kan ikke ſige, at Fiſterne ſaa kunne fiſke med Medetrog, dermed ſaa en Fiſterbefolkning paa henved 3,000 Sjæle ikke ernære ſig eller frelſe ſig fra Fattigaarden, ſom Kommiſſionen har udtaalt, at en Del af Fiſterbefolkningen vilde være nødt til at ſøge, og desuden bider Laſs ſlet ikke paa Krog, den tager ikke Næring til ſig i den Tid, den er oppe i Fjorden og Gudena, ſaa det kan der ikke være Tale om. Jeg ſtal indſtyde en Bemærkning om en lille Episode, ſom fandt Sted, efter at Underrettsdommen ved Middelfom-Sønderlung Herred af 9de Oktober 1884 var falden, den Dom, ſom ſagde, at Oſtenfeldt ikke havde den ham tidligere ved en Højſteretsdom tilkendte Eneret, og efter at denne Sag var bleven appelleret til Viborg Overret af Oſtenfeldt. Der udgik en Befendtgørelſe, der var dateret den 15de Marts 1888, fra Juſtitsminiſteriet, men paa Indenrigsminiſteriets Foranledning, en Befendtgørelſe, ſom gik ud paa, at et kongeligt Mandat af 8de Marts 1664 og en ſgl. Forordning af 18de Juli 1668 nu bleve indſkærpede, og at det blev Politimestrene paalagt at tiltale de Fiſtere, ſom maatte overtræde diſe over 200 Aar gamle Lovbeſtemmelſer. Der indtraf imidlertid det mærkelige Tilfælde, at den Politimeſter, ſom den Gang var i Randers, og ſom ellers er en ret lovlydig Mand — han ſkriver Lovſekſionet — i det mindſte efter, hvad jeg har hørt fortælle, ikke af ham ſelv, men af andre, ſom jeg tror ere meget paalidelige, ſtrev til Miniſteriet: Jeg maa ſige, jeg kender ikke de Love, ſom Miniſteriet forlanger, at vi her ſkulle bringe i Anvendelſe, maa jeg ikke hede om at ſe dem, om at ſaa et Ekſemplar af dem. Derved kom man i Miniſteriet i en ikke ringe Forlegenhed. Originalekſemplarerne af diſe gamle Love fra 1664 og 1668 var det ikke muligt at ſtaffe; af Forordningen af 1668 lykkes det kun at ſaa